



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 373/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. A., Č., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva byť stíhaný vo svojej prítomnosti zaručeného v čl. 14 ods. 3 písm. d) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozhodnutím Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Ps 14/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. A. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2010 doručená a 26. júla 2010 doplnená sťažnosť I. A., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva byť stíhaný vo svojej prítomnosti zaručeného v čl. 14 ods. 3 písm. d) Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) rozhodnutím

Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Ps 14/04.

Zo sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Ps 14/04 konal okresný súd vo veci pozbavenia sťažovateľa na právne úkony. Sťažovateľ tvrdí, že on sám nemal o tomto konaní žiadnu vedomosť, na konanie nebol predvolaný a okresným súdom nebol ani vypočutý, preto malo podľa neho dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva byť stíhaný v jeho prítomnosti zaručeného v čl. 14 ods. 3 písm. d) medzinárodného paktu. Sťažovateľ tiež vyjadruje svoju nespokojnosť s tým, že *„nemá žiadne práva“*, pričom v tejto súvislosti v sťažnosti okrem iného uviedol: *„Od r. 2005 my nebol doručený do vlastných rúk dôchodok, ktorý my zo zákona patrí. Od roka 2005 som sa nemohol zúčastniť nijakých volieb... Od roka 2005 som sa nemohol zamestnať, lebo my bol odňatí občiansky preukaz.“*

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd zrušil rozhodnutie okresného súdu, ktorým bol v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Ps 14/04 pozbavený v celom rozsahu spôsobilosti na právne úkony.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Na základe sťažovateľom označeného konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 26 Ps 14/04 ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol v celom rozsahu pozbavený spôsobilosti na právne úkony rozsudkom z 11. mája 2005, ktorý nadobudol právoplatnosť 16. júla 2005.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažovateľ sťažnosťou pred ústavným súdom napáda konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 26 Ps 14/04, ktoré bolo právoplatne skončené 16. júla 2005, pričom od 16. júla 2005 do 13. júla 2010, keď sťažovateľ podal sťažnosť adresovanú ústavnému súdu

na poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 15. júla 2010), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2010